

Historia ya Falsafa

72 Wanasayansi Wengine wa Fenomenolojia

Na Dkt. Arthur Holmes wa Chuo cha Wheaton

Saa tatu baadaye mtihani , sheria za kawaida, na tarehe ya mwisho ya kuanza darasa Jumatano ijayo. Tafadhali, nakuomba uzingatie roho ya sheria kwa kutojaribu kusoma kitu hicho kupitia bahasha. Sio kinyume kabisa cha maadili.

Na leo inapaswa kuwa siku yetu ya mwisho kuhusu utamaduni huu wa Ulaya, wa karne ya 19 na 20 wa Ulaya. Na bila shaka mtihani unashughulikia Sartre. Majadiliano ya hiari, Jumatatu, saa 1 kamili.

Je, hiyo ni nzuri? Je, wakati wowote ni mzuri kama wakati mwingine wowote? Na ikiwa haiwezekani kwako, basi tembelea ofisini Jumanne saa 10:30, karibu asubuhi. Labda nitakuwa ofisini karibu asubuhi ya Jumanne. Na tunachotaka kufanya leo ni kuzungumzia kuhusu matukio mengine ya hivi karibuni zaidi ya Sartre.

Na mbili za kwanza ninazotaka kutaja, miongoni mwa mambo mengine, ni kumjibu Sartre moja kwa moja. Gabriel Marcel ni mwanafalsafa Mkatoliki Mfaransa, mmoja wa wale niliowaita mfuasi wa udhanaishi wa kidini, ingawa alikataa neno mfuasi wa udhanaishi kwa sababu ya uhusiano wake na akajiita mwanafalsafa wa kuwepo, akijaribu kuepuka maana zake. Na Marcel anafanya mengi katika kuelezea udhanaishi wa mahusiano ya kibinadamu, udhanaishi wa matumaini, ya kuvutia , matumaini, ndio, aina hiyo ya kitu.

Malalamiko yake kuhusu Sartre ni kwamba lahaja yake kati ya kwa ajili yake na ndani yake imezidishwa tu. Wazo la kukanusha mara kwa mara , ambapo moja hukanusha nyingine kila wakati, kuna kutengwa kila wakati, hushindwa kutofautisha, kulingana na Marcel, kati ya kukanusha na kutengana tu. Wakati hakuna kitendo cha kugeuka dhidi ya au kushinda nyingine, ni kutengana tu.

Na hivyo basi lahaja hutiwa chumvi, na picha inayotokana hupotoshwa. Hoja yake ni kwamba katika aina yoyote ya uhusiano, kuna nguzo mbili zinazowezekeana: kutengwa na upendo. Na kati ya nguzo hizo mbili, uhusiano unaweza kusogea huku na huko , lakini sio kutengwa tu, sio tu kinyume cha nguvu .

Kwa hivyo Marcel kisha anatoa maelezo chanya zaidi na ni aina ya mfikiri wa kuwepo kwa matumaini zaidi, nilisema. Kwa bahati mbaya, kazi yake inaonekana kufuatwa na mwanahistoria wa Marekani wa harakati hiyo, James Collins, ambaye alifundisha katika Chuo Kikuu cha Washington, hapana, Chuo Kikuu cha Washington huko St. Louis, naomba msamaha, Chuo Kikuu cha Washington huko St. Louis. James Collins, ambaye anamkosoa Sartre kwa kudhani kwamba kuna aina mbili tu za kuwa, mabepari na wasio mabepari, na kwamba hizi ni kinyume.

Anasema James Collins , dhana hii haina msingi; kimaielezo, kuna mengi zaidi ya hayo, aina nyingi zaidi za kuwa. Kwa hivyo aina hiyo ya malalamiko. Maurice Merleau-Ponty, ambaye baada ya Sartre kuwa kama mtu aliyepita, Maurice Merleau-Ponty alikuwa mwanafalsafa mashuhuri zaidi wa Kifaransa katika miaka ya 50 na 60.

Alikataa mtazamo wa Kant kuhusu nafsi kama kusudi pekee. Hiyo ni kusema, alikuwa tayari kukubali maelezo ya Husserl kuhusu kusudi la fahamu. Lakini jambo ambalo Sartre anafanya katika kitabu unachosoma, Upeo wa Ubinafsi, ambapo anakataa ubinafsi wowote usio na mipaka na anaupunguza nafsi kuwa kile ninachokiumba kwa kitendo cha kusudi, tena na tena na tena .

Hilo ndilo ambalo Merleau-Ponty anakataa kwa sababu linaondoa mada, linaondoa mada ya uhusiano wa mada na kitu. Ili kwamba ikiwa hakuna nguzo ya mada, hakuwezi kuwa na uhusiano, unaona. Hakuwezi kuwa na kitu bila mada.

Na kutokana na mtazamo huo wa kifenomenolojia, anataka kudumisha kwamba kuna angalau utambulisho fulani wa kibinafsi, utambulisho fulani wa kibinafsi unaoendelea ambao hauumbwi mara kwa mara . Na kwa hivyo anajaribu kufanya uzushi wa karibu zaidi wa vipengele vingine vya uhusiano wa mhusika na kitu na, haswa, kuhusu Merleau-Ponty, mtazamo, uzushi wa mtazamo. Ana kitabu kizima chenye kichwa hicho, Uzushi wa Mtazamo.

Na kile kinachojulikana kama mwili ulio hai ni uzoefu wa kimwili. Unaona jinsi Sartre anavyozungumzia er-lib-ness, er-lib-ness, si ndivyo ilivyoandikwa? Ndiyo, kuishi kwa ukamilifu , uzoefu ulio hai. Naam, kile Merleau-Ponty anajaribu kubishana nacho ni kwamba uzoefu wetu ulio hai, uzoefu halisi, ni uzoefu ulio hai wa kimwili, uzoefu ulio hai wa kimwili.

Na chochote zaidi kuhusu utambulisho wa nafsi, na asili ya nafsi, kwamba angalau , mwili ulio hai unaotolewa katika uzoefu ni kitu chenye utambulisho wa kudumu. Na kwa hivyo hajaridhika na kuvipunguza vyote kuwa kitendo cha makusudi tu. Maurice Merleau-Ponty.

Kufuatia Merleau-Ponty, mtu anayeongoza katika mawazo ya Kifaransa, Paul Ricoeur, katika miaka ya 70 na nadhani hadi miaka ya 80, bado yuko hai, amestaafu, nadhani ana umri wa miaka 80 hivi sasa, Paul Ricoeur. Nadhani nilimtaja hapo awali, sivyo? Mapokeo ya Waprotestanti wa Ufaransa, yaliyorekebisha. Amekuwa akipendezwa sana na hemenetiki ya fenomenolojia .

Hiyo ni kusema, hana nia ya falsafa ya kuwepo tu, hapana, amepita zaidi ya masuala ya kuwepo . Yeye si mfuasi wa kuwepo. Yake ni zaidi ya uzushi wa jumla.

Lakini kwa hivyo, anavutiwa na hemenetiki, katika tafsiri ya vipengele mbalimbali vya maisha ya mwanadamu. Tunaonaje kuhusu hiari na isiyo ya hiari ? Tutatafsirije uzoefu wa uhuru? Vipi kuhusu fenomenolojia ya hatia? Ambayo ni wazi itakuwa muhimu katika suala la usawa wa maadili. Fenomenolojia ya lugha.

Kwa hivyo alichofanya ni kujaribu kufikia miundo muhimu ya vipengele hivi vya kuwa kwetu duniani. Lugha yetu, hisia yetu ya kuwa huru, hisia yetu ya hatia, ya ukomo, na kadhalika. Na amefanya kazi nzuri sana katika mambo ambayo yamemhusisha katika ukosoaji, kwa mfano, wa Freud kuhusu hatia.

Kati ya wataalamu wa miundo kama de Saussure kuhusu lugha, na muundo bandia tu uliowekwa juu. Paul Ricoeur. Na kisha naona Paul Tillich, si katika mfuatano wowote na zile tatu zilizopita.

Paul Tillich, mwanatheolojia wa Kiprotestanti, ambaye mbinu yake ya theolojia imehusisha mbinu ya uzushi. Kwa mfano, ana kitabu kidogo kinachoitwa Mienendo ya Imani. Mienendo ya Imani, ambayo ni uzushi wa imani, ambao anauita wasiwasi wa mwisho.

Kwa hivyo tendo la imani ni tendo linalozingatia ambapo nafsi nzima huingia katika umoja katika nia yake kuelekea kitu cha imani. Na kuhusu uzushi wa imani, ni aina ya utafiti wenye manufaa sana na unaoelimisha sana. Ana kitabu kinachoitwa Ujasiri wa Kuwa, ambayo ni njia nyingine ambayo anazungumzia kuhusu imani.

Kwa hivyo anafanya uzushi wa ujasiri huu wa kuwepo tofauti na aina ndogo za ujasiri. Na ukiangalia theolojia yake kubwa ya kimumo ya juzuu tatu, ambayo mtu fulani amesema ni theolojia pekee ambayo hakuna maandishi ya kibiblia, anachofanya ni uzushi wa hali ya mwanadamu ili kuuliza maswali ya kuwepo. Na kisha anachofanya ni kushughulikia urithi wa mawazo ya Kikristo kwa maswali hayo ya kuwepo.

Anaiita theolojia inayojibu maswali hayo. Kwa maana hiyo, theolojia ya kuomba msamaha. Kuomba msamaha kunamaanisha, bila shaka, ile inayozungumzia maswali ya kuwepo .

Kwa hivyo ni simulizi ya kifenomenolojia inayouliza maswali. Na anafanya hivyo kwa namna ya mtindo wa Heideggerian, kama vile Kuwa na Wakati wa Heidegger. Sawa, aina ya uzushi wa Heideggerian.

Na kisha katika kujibu hilo, unaona, Mungu ni nini? Naam, ikiwa hali ya kuwepo ni moja ya wasiwasi wa mwisho, basi Mungu ndiye lengo la wasiwasi wetu wa mwisho. Kifenomenolojia, tunaona nia katika wasiwasi wa mwisho. Naam, ni nini basi kitu ambacho tunakitegemea ? Naam, hicho ndicho tunachomwita Mungu.

Kwa hivyo, kwa kweli, hoja yake ni kutokana na uzoefu wa kidini. Uzoefu wa kidini, unaoelezwa kifenomenolojia, unaelekeza kwa Mungu. Kwa hivyo fenomenolojia ya ufahamu wa kidini, kwa maana hiyo.

Kwa hivyo, kazi ya Tillich ipasavyo. Gadamer. Sawa, na hapa ndipo tunapofikia mkondo mkuu wa mawazo ya kisasa ya kifalsafa.

Na ukitaka kutumia maendeleo yake kupitia Gadamer, si baada ya Gadamer, bali kupitia Gadamer, angalia kitabu cha Richard Palmer, kinachoitwa Hermeneutics. Kiko maktabani. Palmer anafundisha, nadhani kiko katika Chuo cha McMurray chini ya jimbo hapa Illinois.

Na ni kitabu kizuri kinachorejea kwa wazee kama Schleiermacher na kufuatilia maendeleo ya nadharia ya hermeneutical hadi miaka ya 1970. Gadamer bado yuko hai. Kwa kweli, wengi wenu mnamkumbuka Bruce Benson, ambaye alikuwa nasi.

Amekuwa akisoma na Gadamer kwa ajili ya tasnifu yake nchini Ujerumani. Ingawa inaonekana Gadamer anaanza kupita hata aina hiyo ya kitu. Sawa basi, vipi kuhusu hementiki hii ya kifenomenolojia? Naam, rudi kwenye mawazo yako kwenye Enlightenment, karne ya 18.

Hapo, msisitizo, bila shaka, ulikuwa juu ya uadilifu wa maarifa na uelewa wetu. Sio tu wa vitu vya kimwili, bali pia wa maandishi, nyenzo zilizoandikwa, matendo ya watu wengine. Uadilifu wa uelewa.

Kwa hivyo tafsiri ni shughuli isiyo na upendeleo ambapo mtu huchunguza data isiyo na upendeleo na kutoa hitimisho la kimantiki. Aina fulani ya mbinu ya kushawishi. Unapopita Kant na Mapinduzi ya Copernican, yote hayo hubadilika.

Ni wazi kwamba Mapinduzi ya Copernicus yatasema, tunaleta gridi zetu wenyewe katika usomaji, katika kutafsiri chochote. Na hilo linazidi kuwa dhahiri. Hatua ya kwanza, nadhani, kumfuata Kant, inaweza kuwa Schleiermacher, ambaye unamkumbuka alikuwa mmoja wa wale waliokuwa na msimamo mzuri wa Kijerumani karibu na wakati wa Hegel.

Friedrich Schleiermacher, mwanatheolojia. Kwa kadiri tunavyoweka mikondo yetu ya kibinafsi kwenye kile tunachofikiria na kufanya, Schleiermacher anapendezwa na nia ya kibinafsi ya mwandishi. Hiyo ni kusema, hafikirii mkondo ambao msomaji huleta, bali badala yake anafikiria mkondo wa kibinafsi wa mwandishi.

Kwa hivyo kwa Schleiermacher, kazi ya tafsiri yoyote, hermeneutic yoyote, ni kupata nyuma ya maandishi ambayo mwandishi ameandika na kugundua nia ya mwandishi mwenyewe. Sasa, soma nia hapo, kwa maana ya nia. Mwelekeo.

Tuambie. Anaelekeza nini, anaelekea wapi? Kwa sababu Schleiermacher, akiwa mtu anayeamini kikamilifu mambo ya Mungu, anafikiri kwamba kuna roho moja ya ubunifu kwa ujumla, roho ya kimungu inayozunguka yote, ambayo iko ndani ya kila mtu. Hii ni theolojia ya imani, imani ya panentheism.

Na kwa hivyo roho hii ya kimungu yenye ubunifu inayopitia vitu vyote, kama vile uhalisia wa Hegel, ndiyo inayoonekana katika nia ya mwandishi. Katika ubinafsi wa mwandishi. Kwa hivyo katika kufikia nia ya mwandishi, unafikia nia ya jumla ya roho ya kimungu.

Na kwa maana hiyo, kuna kitu cha msukumo katika kila kitu kilichoandikwa. Sio maandishi ya kidini tu. Lakini kwa vyovyote vile, msisitizo wake ni kufikia kwenye gridi ya kibinafsi ya mwandishi, nia ya kibinafsi.

Kifungu hicho, nia ya mwandishi, mara nyingi kimechukuliwa nje ya muktadha na kutumiwa na wakalimani wa aina ya mwangaza. Unasikia kikitumika sana miongoni mwa wainjilisti. Ambao wanajaribu kwa njia zisizo na upendeleo kuelewa mwandishi alimaanisha nini kwa lugha yake.

Sasa, kwa maana hiyo, maana, maana ya lugha, unachojaribu kusema, si sawa na nia katika maana ya Schleiermacher. Ambapo nia ni mwelekeo ulioenea zaidi katika mambo yanayoendelea katika historia. Kwa hivyo angalia kifungu cha maneno nia ya mwandishi, ambacho kina matumizi tofauti na wazo la Schleiermacher kuhusu nia ya mwandishi.

Lakini Schleiermacher, kama ninavyosema, anavutiwa tu na ubinafsi wa mwandishi. Kwa sababu ya dhana yake ya jumla. Kusudi lisilo na fahamu kwa upande wa mwandishi mara nyingi huwa hivyo.

Lakini jambo lingine linalojitokeza katika maendeleo haya, bila shaka, ni Husserl pamoja na mafundisho yake ya nia. Kwa hivyo kile ambacho kusoma au kuzingatia chochote ni, ni kitendo chenye maana. Kitendo chenye maana.

Kwa hivyo katika kitendo cha kusoma, kujaribu kutafsiri kitu, ninachofanya ni kuleta maana yangu kwa hilo na kukifanya kwa ajili yangu. Unaona, kitendo cha maana-kiungo. Ubinafsi unazidi kuwa na nguvu, ubinafsi wa msomaji unazidi kuwa na nguvu.

Katika Heidegger, unakumbuka kwamba kujielewa ni njia ya kuwa duniani. Ni aina ya usanifu. Kwa hivyo ndivyo ninavyoelewa kitu ni usemi tu wa ujasiri wangu wa kibinafsi.

Kwa nia yangu. Na hivyo Heidegger hafanyi hemenetiki ya maandishi yoyote yasiyo na upendeleo, bali hemenetiki ya msomaji. Kwa muundo wangu.

Naam, unachopata kutokana na hili waziwazi ni utambuzi kwamba kuna nia ya kibinafsi kwa upande wa mwandishi na msomaji. Mwandishi na mkalimani. Na kwa hivyo una mambo mawili ya kibinafsi .

Na tafsiri inakuwa kama mienendo ya mahusiano baina ya watu. Uhusiano wa I-Wewe. Ambapo kila mmoja anajaribu kumwelewa mwenzake.

Hata hivyo, jambo ni kwamba katika kutafsiri nyenzo za kihistoria, kuna pengo kubwa sana. Kuna pengo la muda. Kwa hivyo uelewa wa pande zote mbili ni mgumu zaidi kufikia.

Lakini utaratibu ambao Gadamer anapendekeza kimsingi ni ule ule. Lazima kuwe na mazungumzo. Mazungumzo ni njia ya pande mbili.

Ambayo hutoa mkutano kati ya mambo mawili ya msingi . Kati ya upeo wa macho mawili. Ukitaka, mitazamo miwili.

Kwa hivyo, katika vitendo, kinachotokea ni kwamba unakutana na maandishi fulani ukiuliza maswali ya maandishi kutoka kwenye gridi yako ya kibinafsi. Ambayo anaiita uelewa wa awali. Uelewa wako wa awali, utaona gridi ya kibinafsi ni uelewa wa awali.

Wakati mwingine hilo hutafsiriwa kama pre-judice. Isipokuwa kwamba anaiandika, au mtafsiri anaiandika bila viunganishi ili ionekane kama ubaguzi. Ubaguzi ni nini ? Ni pre-judice.

ya awali ni nini lakini ni uelewa wa awali? Je, nia ya awali lakini ni ya kibinafsi? Unaona ? Kwa hivyo unaleta hukumu yako ya awali, mtazamo wako wa awali wa kile kinachosemwa kwenye maandishi, na katika mazungumzo na maandishi , yaani, na mwandishi, katika mazungumzo na maandishi, unagundua kuwa maswali yako yanabadilishwa, yanabadilishwa. Uelewa wako unabadilishwa. Na kadiri mazungumzo yanavyoendelea, ndivyo upeo wa macho mawili unavyoanza kukaribiana, mmoja hadi mwingine.

Kuuliza maswali kuhusu maandishi, maandishi yanajibu na kubadilisha maswali, nami nakuja tena, na yanajibu tena, kana kwamba ni hivyo. Na unapoishi na maandishi, ukiingiliana na maandishi, pengo la kihistoria linapungua, na upeo wa macho unaanza kuungana. Sasa utaona kwamba hivyo ndivyo ilivyo katika mahusiano ya kibinadamu.

Unaona, ikiwa huna uhakika, ikiwa unaelewa anachofikiria mtu au anatoka wapi, unauliza swali, je, hivi ndivyo unavyosema? Na kwa kuzingatia jibu, unasema, je, unamaanisha hivi? Na kisha mazungumzo yanapoendelea, oh, naona, kwa hivyo unamaanisha hivi? Naam, sio kabisa, lakini, unaona, na inaendelea, na upeo unaanza

kukutana. Sasa, kinachofanya hili liwezekane, kinachofanya hili liwezekane, ni kwamba mambo mawili yanashiriki historia moja, mila ya kitamaduni inayofanana ambayo hubebwa na lugha moja. Na hivyo ni kupitia uhusiano huo wa kihistoria, uhusiano wa kitamaduni, uhusiano wa lugha, kwamba mazungumzo yanawezekana.

Na tunapata kile anachokiita historia yenye ufanisi, historia yenye ufanisi. Lakini kimsingi kinachoendelea ni kwamba msomaji, katika kujaribu kuelewa, mtafsiri, katika kujaribu kuelewa, anajaribu kufanya maandishi anayotaribu kuelewa kwangu. Kwa hivyo una njia hiyo kwangu ya kufikia maandishi ambayo tayari yako yenyewe, unaona, anajaribu kuyaelewa.

Sasa, unaweza kusema, vema, kwamba lugha ya Sartre yenye msingi wake wa kitu cha Kantian kwangu mimi na kitu hicho chenyewe ni kivuli tu cha nadharia nyingine ya uwakilishi wa maarifa. Unaona ? Ambayo si hivyo, si hivyo, kwa sababu katika utamaduni huu wa uzushi, nia hiyo inakupa kuwepo kwa kitu hicho, na kukifanya kiwepo kwako. Swali ni, kinasema nini, kinamaanisha nini? Kwa hivyo uzushi huu ni zaidi ya aina ya uhalisia muhimu, si uhalisia usio na ujinga, lakini si uhalisia unaopingana.

Uhalisia wa kina, pamoja na madai yake kwamba tunajua kwamba kitu kipo, lakini ni nini, tunapaswa kurekebisha. Unaona ? Hakuna mtafsiri asiye na dosari, ukitaka. Kwa hivyo jambo la uwakilishi si sahihi kabisa .

Hata hivyo, kadri nadharia ya hermenetiki inavyoendelea baada ya Gadamer, tatizo linaanza kujitokeza. Kwa sababu watu kama Jacques Derrida, hebu tuone, hebu tuweke jina lake kwenye orodha. Watu kama Jacques Derrida, mchochezi wa ujenzi, wanaonekana kuwa wapinga uhalisia.

Ili maandishi yaweze kueleweka kwa maana kwamba huwezi kupata maana yoyote iliyo wazi. Kwa nini hii? Naam, kwa Derrida, lugha inayotumika, unaona, lugha inayotumika ina muundo ambao imepewa na mwandishi. Lakini muundo ambao, ukitaka, umetolewa bila kujua, na ambao haujafichuliwa kabisa.

Wazo, tukirudi kwenye isimu ya kimuundo, ni kwamba lugha ni muundo bandia unaowekwa kwenye vitu. Na kile ambacho mchochezi wa ujenzi anafanya ni kujaribu kutenganisha muundo na kuonyesha haufanyi kazi. Tafsiri yoyote unayotoa, kile kinachotakiwa kurejelea kitu hakionekani kurejelea mara kwa mara.

Kwa hivyo tafsiri yoyote, ujenzi wowote unaoweka juu yake unaonekana kutofaulu. Tafsiri yako ni kama utangulizi bandia kama vile lugha ambayo mwandishi mwenyewe ametumia ni utangulizi bandia. Na kwa hivyo haiwezekani kuelewa kinachoendelea.

Mazungumzo yana manufaa. Lakini marejeleo ya lugha ni nini hasa, hayo hayawezi kueleweka kwa njia za kimantiki. Kwa hivyo, kwa maana hiyo, Derrida ni mpinga uhalisia kuhusu tafsiri na anasisitiza, kwa kweli, kwamba tafsiri nyingi ni halali, zinawezekana, na hivyo ni utegemezi wa wingi wote.

Sasa, kwa kuwa aina hiyo ya utengano wa mawazo haitumiki tu kwa usomaji wa maandishi fulani, bali pia kwa uelewa wa matukio ya dini, inatumika kwa wingi wa kidini. Na hivyo aina ya upatanishi wa wingi wa mila za kidini, kama ilivyojadiliwa katika mkutano wa wingi wa kidini, inaonyesha aina ile ile ya msisitizo, kwamba hatuwezi kuona yote haya yanatokana na nini, kwa sababu miundo tunayoweka juu yake inatofautiana kutoka gridi moja ya kibinafsi hadi nyingine. Sasa, mila hii ya Ulaya ambayo imetokana na mapinduzi ya Kantian-Copernican kupitia wazo la nia ya kuwa mtengano wa mawazo imechukuliwa katika falsafa ya Uingereza na Amerika, ingawa ni mila ya Ulaya.

Ili kazi ya Richard Rorty katika kitabu chake kiitwacho Falsafa na Kioo cha Asili nilichotaja hapo awali katika muktadha wa Deweyan, Falsafa na Kioo cha Asili ivutie sana utamaduni huu wa kifenomenolojia wa Heidegger kama inavyovutia utamaduni wa vitendo wa Dewey kama inavyovutia utamaduni wa Wittgenstein ambao tutakuwa tukiutumia katika wiki chache zijazo, unaona. Na ukiunganisha haya pamoja, mada za kawaida katika haya huja kimsingi na dai kwamba hatuwezi kupata ukweli kuhusu chochote. Kichwa cha kitabu chake, Falsafa na Kioo cha Asili, unakumbuka nilipokitaja hapo awali, kioo cha asili kinarejelea nadharia ya uwakilishi wa maarifa, ili tuwe na picha za kiakili kama picha za kioo ndani ya akili zetu ambazo ni nakala, nakala halisi za.

Anachofanya ni kubishana na mila hii ya kuamini mambo ya kibinafsi inayotokana na Kant, kubishana na mpiga ala, mila ya watu kama Dewey, unaelewa? Unaona, wote wawili ni wapinzani wa uhalisia. Anachofanya ni kusema kwamba uwakilishi wowote wa picha ya kioo halisi hauwezekani. Na anachofanya kimsingi ni kile ambacho wakosoaji kuhusu maarifa wamefanya katika historia, yaani, ikiwa siwezi kujua haswa na kwa uhakika, nitakuwa mkosoaji, unaona, mkosoaji kuhusu hilo.

Kwa hivyo anatetea kushiriki tu katika mazungumzo ya kuvutia badala ya kujaribu kusuluhisha maswali. Na alihama kutoka kufundisha falsafa huko Princeton hadi programu ya masomo ya ubinadamu ya taaluma mbalimbali huko Virginia. Ikiwa falsafa inajaribu kujibu maswali, basi anaweza kuwa sehemu ya hilo.

Hoja yangu ni kwamba hoja yangu ni kusema kwamba anafanya hatua ya zamani, akisema kama siwezi kuwa na uelewa kamili kwa uhakika, mimi ni mkosoaji, anavutia mgawanyiko haramu. Huo si uainishaji wa uwezekano unaojumuisha yote. Siku zote kumekuwa na aina ya utamaduni wa uwezekano kati ya hayo.

Na epistemolojia ya kisasa, bila shaka, inafanya kazi vizuri na mila zingine zaidi ya hizo mbili katika suala la uhalalishaji wa imani. Kwa hivyo, kwa kweli, kinachosababisha hili ni shaka inayotokana na matarajio ya epistemolojia yaliyokithiri. Ni aina gani ya jambo unalopata miongoni mwa wanafunzi wa mwaka wa kwanza katika kozi ya falsafa ya mwanzo , na pia miongoni mwa wengine?

Unaona, wakitarajia uthibitisho wa kuangusha, wa kushuka ili uweze kujua hili au lile kwa uhakika kamili, basi ikiwa huwezi kupata hilo, uko baharini kabisa. Hakuna mahali pengine pa kugeukia. Na ingawa ni kurahisisha kupita kiasi kusema hivyo ndivyo Rorty anavyofanya, angalau ni aina ile ile ya hatua, iwe ni uhakika au shaka.

Badala ya kutambua hilo katika kipindi chote cha historia, kumekuwa na njia mbadala za tatu zilizoanzishwa ili kuingilia kati ya pembe za mtanziko. Sawa, hebu tuache hapo. Maswali? Maoni? Majadiliano? Ndiyo? Unapozungumzia muundo wa lugha na Derrida, ni mfano gani wa hilo? Au ni aina gani ya muundo? Naam, ikiwa unarudi kwenye isimu ya kimuundo , ambapo jina ambalo kwa kawaida hurejelewa ni Mfaransa de Saussure, ambaye sijawahi kusoma lakini nimesoma kumhusu.

Anachoonekana kufanya , na wacha niseme hivi. Anachoonekana kufanya ni kuchukua msimamo, kitu kama kile tutakachopata katika mtazamo chanya wa karne ya 19 na 20. Karne ya 20, haswa.

Ambapo katika uchambuzi wao wa lugha, wanazungumzia viambato viwili katika lugha. Kimoja kikiwa marejeleo ya ukweli na kingine kikiwa miundo rasmi ya lugha. Sawa, kwa hivyo miundo rasmi ni vitu kama muundo wa kiima-kitenzi.

Sawa, miundo rasmi. Sheria ambazo lugha hufanya kazi. Na zinatenganisha hizi mbili, zikisisitiza kwamba ni maana inayobebwa na muundo rasmi.

Na hilo ni muhimu. Sasa, kile ambacho mchochezi wa ujenzi anafanya ni kupinga mpango huo mzima. Kukataa mpango huo mzima.

Sasa, unaweza kuona hilo wazi zaidi ikiwa kwa muundo wa lugha hurejelei muundo mzima rasmi wa lugha yenye mantiki kama, ningesema, Kiingereza. Lakini ukirejelea lugha inayotumika katika maandishi fulani, nini , ya kifalsafa, maandishi ya fasihi. Sawa, jinsi maneno yanavyowekwa pamoja.

Huo ni muundo. Huo ni muundo wa hadithi. Muundo wa simulizi nyingine isipokuwa hadithi.

Na kadhalika. Na jaribio linafanywa kuonyesha kwamba unapojaribu kuelewa muundo ni nini, jinsi ulivyowekwa pamoja, jinsi sehemu za hadithi zinavyohusiana, zinarejelea nini? Unaona, hakuna tafsiri inayoshikamana kwa maneno. Unaelewa?

Inamaanisha nini kwa tafsiri kufanya kazi? Naam, kuelewa sehemu kwa njia inayoeleweka.

Unaona ? Hakuna tafsiri inayofanya hivyo. Inaeleweka kwa sehemu hizo kwa njia inayoeleweka. Kwa hivyo, utengano wa ujenzi unaitwa kinyume cha muundo.

Lugha haifanyi kazi kwa kuwasilisha maana zisizo na shaka kwa uhakika na uwazi wowote. Nina mwelekeo wa kusema, unawakumbuka Wagorgia wa kabla ya Sokrati? Msomi? Je, kuna yeyote anayewakumbuka Wagorgia? Ambaye alisema, alisema, hakuna kitu kilichopo. Kama kitu kipo, singeweza kukijua.

Kama ningelijua, nisingeweza kulizungumzia. Unaona shaka iliongezeka si tu kama kitu kipo, bali pia kujua kuhusu kitu fulani, na shaka kuhusu uwezekano wa lugha yoyote. Utilia shaka wa lugha .

Na hili ndilo linalohusika. Je, hilo linatokana na nia ya mwandishi na nadharia? Ndiyo. Ninatambua kwamba neno uhalisia muhimu halina maudhui mengi katika hatua hii.

Itafanyika katika siku kumi zijazo. Lakini matarajio ya karibu zaidi tunayo nayo, nadhani, ni uhalisia wa Uskoti. Rudi kwa Thomas Reid.

Sawa. Ambapo Reid ni mkweli kuhusu kuwepo kwa vitu. Anasisitiza kwamba tuna ufahamu wa haraka wa kuwepo kwa kitu fulani ambacho tumepewa, ambacho kinajidhihirisha, hutolewa pamoja na sifa fulani za hisia ambazo ni ishara kwamba kitu fulani kipo.

Kwa hivyo huna haja ya kukisia kuwepo kwa kitu. Kwa maneno mengine, katika uhusiano kati ya akili na kitu chake, kile ulicho nacho ni ufahamu wa moja kwa moja wa kuwepo kwa kitu hicho. Kwa hivyo kuwepo hutolewa moja kwa moja, unaona.

Lakini asili ya kitu tunaonekana kupata kupitia kutafakari ishara hizo, vichocheo hivyo vya hisia, na kadhalika. Uhalisia muhimu. Kuchambua ni nini.

Sasa, neno uhalisia mhakiki lenyewe linatokana na miaka ya 1920 na 1930, wakati kulikuwa na harakati ya kifalsafa ya Marekani inayojulikana kama uhalisia mhakiki. Ambayo kimsingi ilikuwa mwendelezo wa utamaduni wa uhalisia wa Uskoti katika miaka ya 1920 na 30. Hilo ndilo tutakalozungumzia baada ya muda mfupi.

Kwa tatizo hili la muundo wa lugha, mwandishi anaelewaje ulichoandika? Haelewi. Tatizo lile lile. Haelewi.

Je, umewahi kugundua kwamba mwalimu hupata kitu katika kile ulichoandika ambacho hukuwahi kufikiria kuwa kipo? Unaona, je, mwalimu wa fasihi haatuambii kila wakati kwamba maandishi huanza kuchukua maisha yake? Unaona ? Ninawaona

watu wakiandika mapitio ya mambo ninayoandika. Nataka kuyaweka sawa wakati wote. Nimeacha kujaribu kufanya hivyo.

Lakini, unaona, wanafikiri nasema kitu ambacho sidhani kama nasema. Mara kwa mara , ninapoingia kwenye mazungumzo na mtu, lakini ulisema, ndio, lakini sikumaanisha hivyo. Maandishi yanasema kitu ambacho sikukikusudia, kwa makusudi.

Je, kulikuwa na fahamu isiyo na ufahamu? Ninajuaje? Je, ninaelewa kweli ninachomaanisha? Hivyo ndivyo hoja inavyokwenda. Loo, unaweza kuniambia kuhusu hilo? Nina wasiwasi kuhusu hilo. Ndiyo, Eleanor Stump.

Je, unaweza kufafanua viwango vya tafsiri? Ndiyo. Je, alizungumza zaidi ya fumbo tu? Ndiyo, ndiyo. Kama, unajua , ungesoma, na kisha mwandishi hakuwa na maana hiyo.

Ndiyo, sikumbuki haswa ilikuwa nini. Nakumbuka kwa ufupi sana kwamba ilikuwa sawa na kusema kwamba kifungu fulani kina viwango kadhaa vya maana. Kwa hivyo ikiwa ungechukua, kwa mfano, Kitabu cha Yona, kama mfano wa kufikirika, ikiwa ungechukua Kitabu cha Yona, ungeweza kukisoma kama simulizi la kitu ambacho kilitokea kweli .

Kama imekusudiwa iwe hivyo au la ni swali lingine. Lakini unaweza kuisoma hivyo. Ukiisoma au usipoisoma, unaweza pia kuisoma kama mfano wa kile kilichotokea wakati watu wa Israeli walipomkimbia Mungu na kumezwa na Waashuri.

Unaona ? Unaweza kuisoma kama kiwango hicho cha uelewa. Na, bila shaka, ikiwa unaisoma kutoka kwa mtazamo wa Agano Jipya, kama baadhi ya watu wamejaribu, unaweza kuisoma kama unatarajia ufufuo wa Kristo akitoka kwenye midomo ya kifo. Unaona ? Viwango vitatu vya maana.

Sasa, hiyo ndiyo ilikuwa aina ya kitu. Lakini sikumbuki haswa alimaanisha nini, kwa hivyo usimsome hilo. Je, hakusema pia kwamba Mungu anakufunulia maana mara moja? Ndiyo, ndiyo.

Na hilo ndilo, nadhani, jambo muhimu linalonikumbusha kile alichokuwa akifanya. Unakumbuka alizungumzia tafsiri ya ki-deism. Sasa, ni wazi, hakumaanisha kihalisi ki-deist.

Alikuwa akisema tu kwamba baadhi ya wafasiri hufanya kama waabudu Mungu kwa kuwa wanaona tafsiri kama mchakato wa kibinadamu kabisa, wenye mantiki, na karibu wa kiufundi. Sheria zilizowekwa bila Mungu, ambaye alianzisha sheria na kutuacha tufanye kazi kwa sheria. Aina fulani ya mtazamo wa ki-deism kuhusu tafsiri.

Na kwamba Aquinas, alipendekeza, alikuwa zaidi aina ya tafsiri ya kitheisti, kwa maana kwamba Mungu anafanya kazi katika mchakato wa tafsiri. Katika kuonyesha, kuangazia maana ambayo inaweza isipatikane kwa sheria kali za kiufundi za tafsiri. Na sijui la kufikiria kuhusu hilo.

Ndiyo, au angalau inaonekana kufungua njia ya kubadilika kwa maana. Au kile ambacho wakati mwingine hukiita masomo ya Biblia ya wanafunzi wa mwaka wa kwanza. Unajua, hebu tushiriki maana ya maandishi kwako.

Unajua, inaweza kumaanisha mambo yanayokinzana kwa watu tofauti, lakini sote tuna maana sawa. Naam, hiyo sivyo alivyomaanisha, nina uhakika. Lakini, unajua, ningependa kuzungumza naye zaidi na kuona jinsi mambo hayo yanavyoendana.

Ndiyo, unahitaji ukaguzi. Nadhani nataka kujua kama ni ukaguzi wa kitamaduni tu. Nina uhakika angesema ukaguzi wa kwanza unapaswa kuwa maandishi yenyewe.

Lakini ukisema maandishi yenyewe, basi unazungumzia sheria zinazofaa za kushughulikia maandishi. Na ikiwa ni kushiriki katika desturi za kanisa, basi unazungumzia uaminifu wao kwa maandishi na kile kilichotokana na matumizi ya maandishi. Hata hivyo, sasa kunaweza kuwa na mambo mawili zaidi.

Moja labda ni kukataa tofauti ya zamani kati ya tafsiri na matumizi. Sawa? Na Gadamer anakataa waziwazi mgawanyiko wowote, tofauti yoyote kamili kati ya tafsiri na matumizi. Kwa sababu ikiwa tafsiri inafanya nini ni kuifanya maandishi kuwa maandishi kwangu, tayari yametumika katika kitendo cha tafsiri.

Ndiyo. Jambo lingine linaweza kuwa kwamba pendekezo ni kwamba historia ya kanisa inaonyesha historia ya uelewa wa kitheolojia unaokua. Sawa? Ili historia ya theolojia ianze na, kwa mfano, jaribio la kumwelewa Mungu, utatu, na uundaji wa Wakalkedonia.

Hilo linaendelea kwa kipindi cha karne tatu, karne nne. Na kuendelea kupitia Enzi za Kati katika kujaribu kuelewa upatanisho, Homo ya Anselm ya Ukarimu. Na kujaribu kuelewa jinsi tunavyokubalika kwa Mungu, Matengenezo, na kuhesabiwa haki kwa imani.

Unaona , aina hiyo ya uelewa unaokua katika historia ya theolojia. Mambo yanafafanuliwa na kupanuliwa kadri yanavyoendelea. Inawezekana kwamba kile Aquinas anachosema ni kwamba aina hiyo ya mchakato ndiyo ilivyo katika historia ya tafsiri ya kifungu chochote.

Na kama vile tunavyohusisha maendeleo ya theolojia ya Kikristo na shughuli ya Mungu ya majaliwa. Kwa hivyo labda tunapaswa kuhusisha historia ya tafsiri ya

kifungu cha Biblia na majaliwa ya Mungu. Wakati wa mapumziko ya majira ya kuchipua , nilikuwa chuoni huko Tennessee.

Na mmoja wa watu pale alinipa nakala ya tasnifu yake ya udaktari. Ambayo ilihusu tafsiri ya kifungu fulani katika moja ya injili. Hilo lilikuwa muhimu kwa suala fulani la kitheolojia.

Katika kuelezea historia ya mbinu za tafsiri. Unaelewa? Sasa, sehemu kubwa ya nadharia ilikuwa tu historia ya tafsiri ya kifungu hiki katika injili. Na kwa kuangalia maendeleo ya kihistoria ya tafsiri ya kifungu hiki kimoja kifupi katika injili.

Aliweza kufafanua historia ya tafsiri na jinsi ilivyotofautiana. Sasa, je, hiyo ndiyo maana ya viwango tofauti vya maana vinavyofunguka ? Sasa hiyo ndiyo nadhani yangu kwamba huo ndio mwelekeo. Lakini iliibua masuala mengi sana kiasi kwamba hatukuweza kuyazungumzia katika kipindi hicho kimoja.

Troy. Bado najiuliza vipi. Inaonekana kwangu kuna vyama vitatu.

Na mwandishi, neno, mada, na usomaji. Nashangaa Gadamer anashughulikiaje hili. Kwa sababu ana wazo hili la pengo la kihistoria.

Inaonekana kama kuna zaidi ya pengo la kihistoria. Pia kuna pengo la muundo wa Kirumi. Ndiyo, ndiyo.

Anachofanya ni kusisitiza daraja la lugha. Ambalo ni sehemu ya daraja la utamaduni. Sasa, ikiwa unazungumzia tamaduni mbili tofauti.

Kisha daraja ni jembamba zaidi. Lakini bado lipo, daraja la kitamaduni la aina fulani kutokana na mambo ya kawaida. Daima kuna daraja la kibinadamu.

Lakini ni wazi kwamba, ni rahisi zaidi kuelewa mambo katika mila yako ya lugha na kitamaduni kuliko katika mila nyingine. Sasa mvuto wake ni lugha. Paul Ricoeur, katika mbinu yake, ambayo iko katika uwanja huo huo wa jumla, anasisitiza hasa maandishi.

Kwa nguvu zaidi. Nadhani huyo ndiye Ricoeur anayefanya hivyo. Acha niangalie maelezo yangu kidogo.

Mahali fulani, mahali fulani, mahali fulani. Ilienda wapi? Kwa vyovyote vile. Na kisha kuna mwanamume, ED Hirsch, katika Chuo Kikuu cha Virginia.

Ambaye, kama ninavyokumbuka, pia anasisitiza maandishi. Kwa bahati mbaya, huyo ndiye Hirsch aliyeandika kitabu hicho, Ujuzi wa Utamaduni. Hicho kilikuwa maarufu sana miaka michache iliyopita.

Akisisitiza kwamba kuna maandishi mbalimbali ya kitambo ambayo mtu yeyote anayejua kusoma na kuandika anapaswa kuyafahamu. Msisitizo wake katika tafsiri uko kwenye maandishi. Kwa hivyo kwa maana hiyo, hoja ya uhusiano ni maandishi.

Kwa hivyo ukipenda , mhusika na kitu, mwandishi, ukipenda, vinakutana katika maandishi. Hicho ndicho wanachozungumzia. Sasa hilo linaonekana wazi kwa namna fulani.

Lakini nadhani ni sawa kusema kwamba Gadamer anasisitiza zaidi nia kuliko Ricoeur na Hirsch, ambao wanazingatia zaidi maandishi . Kwa hivyo, kwa kuangalia tafsiri kwa upendeleo zaidi.